

taller de nous creadors

Text > ANNA VERGÉS MOLINA va néixer a Girona. Entre les seves aficions es troben la lectura, el dibuix, la música i l'esport. Va començar a tenir interès per l'escriptura l'any 2013, en què va escriure una col·lecció inèdita de contes infantils de misteri dedicats als seus nebots Aina i Pep, i a les gossetes Maud i Noni. És alumna de l'Aula d'escriptura de l'Escola Municipal d'Humanitats de Girona.

Pantocràtor

La càmera enfoca uns segons l'entrada del Museu Nacional d'Art de Catalunya. De cop ens trobem immersos en un tràveling, i baixem les escales fins a aturar-nos en un jove assegut a terra. Està dibuixant. Passem per damunt de la seva espatlla dreta cap a la mà, que pinta un ull a la natja d'un lleó irreal. La càmera s'aixeca lentament per filmar la sala. Som davant d'una de les obres mestres del romànic, l'absis de Sant Climent de Taüll. Pla mitjà del pantocràtor i visió frontal del noi, que mira a través nostre un moment, per tornar a concentrar-se en el dibuix. Es diria que el lleó, rejuenit i resplendent de nou, ha saltat al paper.

Ellipsi: trobem el noi sortint del museu, texans trencats, samarreta negra amb la paraula *Wasted* gravada al pit, jaqueta barata, el bloc de dibuix sota el braç. «Fins demà, Joan!», l'acomia el guarda de seguretat. El veiem des de lluny baixar les escales. S'atura al costat d'un manter. Se saluden primer xocant els punys i després amb una abraçada, pit contra pit. L'africà li dona una motxilla i el noi en treu un petit sobre. «Té, pels teus serveis». «Johnny, per tu, el que faci falta».

Pla americà del jove pujant Balmes —doble cadena enrotllada al coll, ulleres de sol, gorra girada, auriculars a les orelles. Es mou al so del rap que escolta: «[...] hay que echarle un par y salir al ataque, porque desde que nacemos que estamos en jaque [...]». Travessa Rosselló, amb el cap saluda coneguts amb qui es creua, i s'atura prop de la parada de bus que està davant del Palacio del Flamenco. És el seu punt de

venda. La càmera, situada a vista d'ocell, fa un contrapicat a la bosseta, que canvia de mans en un ràpid moviment. Detall del bitllet que desapareix dins de la butxaca d'en Johnny. La seva especialitat és la *farlopa*, el *costo* i tota classe de psicotròpics. Del cavall, no en vol saber res des que la mare va morir de sobredosi.

Un cop col·locada la mercaderia, marxa cap a casa. Picat que ens allunya de l'escena com si ens enlairéssim al cel de Barcelona, panoràmica breu de la ciutat en un dia clar de tardor, i baixem de nou: zoom a la façana escantonada i miserable d'un edifici del carrer de Sant Martí, prop de la rambla del Raval. Ens quedem suspesos a l'altura del tercer pis, enfocant en direcció al portal, que no tanca. En Johnny hi arriba amb la motxilla. Baixem ran de terra i seguim el noi mentre puja l'escala. El veiem d'esquena i des de sota, en un pla seqüència etern que ens mostra les parets escrostonades per la humitat, les pintades i els grafitis, el detall d'un llum trencat... Al replà sentim veus provinents de l'interior dels pisos, una tele encesa, soroll de plats i coberts, un gat que miola. El noi arriba al tercer pis i obre una porta pintada amb cura, de color blau elèctric. Entra a la cuina, escalfa un bol de caldo, treu el bloc de dibuix i s'acosta a l'habitació del seu pare. El seguim. Un home cobert amb una manta esparracada jeu en un llit atrotinat. Sembla adormit, però sent soroll i es desperta. «Qui ets?», pregunta al seu fill. El noi li fa un petó mut, l'ajuda a incorporar-se, obre el quadern sobre el llit i li dona la sopa a cullerades. El pare bada la boca i mira el full amb el dibuix del lleó. Aixeca la vista. La càmera gira i ens mostra la paret del davant. Un imponent pantocràtor ens mira sever des del seu tron, la mà dreta en posició de benedicció, el llibre obert a l'esquerra, amb la inscripció «Ego sum lux mundi», els peus damunt de la bola del món. Primeríssim pla de la cara del vell, que lentament passa de l'estupor al reconeixement quan la seva ment esberlada connecta per uns instants. Plora. «Era l'obra preferida de la teva mare. Se'n va enamorar en el viatge a Boí. Tu eres molt petit, per això no te'n recordes.» El noi no diu res, deixa el bol a terra, agafa el llapis i s'acosta a la paret. Comença a dibuixar-hi el lleó. Fosa a negre.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > MIREN URCELY MENDIARAZ és nascuda a Donostia i llicenciada en medicina per la Universitat de Navarra. Fa vint anys que viu i treballa a Girona com a dermatòloga. Pinta i dibuixa des que era petita, tot i que de manera discontinua com a adulta. Fa quatre anys que és alumna de l'Escola Municipal d'Art La Mercè de Girona, amb el professor Manel Bayo.